

Sygn. akt I C 521/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym :

Przewodniczący: Sędzia SR Monika Malinowska - Wasiak

Protokolant: Monika Makowska

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) SA z siedzibą w W.

przeciwko A. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. J. na rzecz powoda (...) SA z siedzibą w W. kwotę 2.974,51 zł. (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt cztery złote 51/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 stycznia 2016 roku do dnia 7 czerwca 2016 roku;
2. zasądzoną w punkcie 1 wyroku kwotę wynoszącą 2.974,51 zł. (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt cztery złote 51/100) rozkłada na 8 (osiem) miesięcznych rat: przy czym siedem pierwszych rat w kwocie po 400 zł. (czteryście złotych) oraz ósma rata w kwocie 174,51 (sto siedemdziesiąt cztery złote 51/100) płatne do 20 (dwudziestego) dnia każdego kolejnego miesiąca poczynając od dnia 20 czerwca 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;
3. oddala powództwo w pozostałej części,
4. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów procesu.

Sygn. akt I C 521/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 stycznia 2016 roku złożonym w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od A. J. kwoty 2.974,51 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym 38 złotych kosztów sądowych, 900 złotych kosztów zastępstwa procesowego oraz 0,38 złotych innych kosztów. W uzasadnieniu pozwu powód oświadczył, że w dniu 2 czerwca 2014 roku spółka (...) + (...) S.A. połączyła się ze spółką (...) S.A. i od dnia połączenia powódka wykonuje wszelkie prawa i obowiązki wynikające z umów zawartych przez Klientów ze spółką (...) (...). Powód wskazał, że w celu wykonywania na rzecz pozwanego usługi rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych oraz dostarczania przekazał pozwanemu w najem sprzęt umożliwiający ich odekodowanie i odbiór. Pozwany nie uiszczał terminowo opłat abonamentowych, wobec czego powód rozwiązał z powódką umowę o świadczenie usług w dniu 30 czerwca 2015 roku. Pismem z dnia 16 lipca 2015 roku pozwany została poinformowany o rozwiązaniu umowy i wezwana do zwrotu sprzętu umożliwiającego odbiór kanałów telewizyjnych i radiowych pod rygorem naliczenia kary umownej za nieterminowy zwrot sprzętu w terminie 14 dni od rozwiązania umowy. W dniu 10 sierpnia 2015 roku w związku niezwróceniem przez pozwanego sprzętu powód skierował do pozwanego pisemne wezwanie do zapłaty kary umownej w wysokości 100 złotych. Na łączną kwotę żądania składa się zatem kwota 571,70 złotych zaległości z tytułu opłat za abonament, 90,94 złotych tytułem odsetek ustawowych od kwoty 571,70 złotych skapitalizowanych na datę wniesienia pozwu, kara

umowna w wysokości 100 złotych z tytułu nie zwrócenia w określonym terminie sprzętu przekazanego pozwanemu, kwota 560 złotych tytułem odszkodowania z tytułu nieterminowego zwrotu sprzętu oraz kwota 1651,87 złotych tytułem odszkodowania za przedterminowe rozwiązanie umowy z winy pozwanego przed upływem okresu minimalnego.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym. – k. 2 - 8)

W dniu 10 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 13 stycznia 2016 roku przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie – k. 1)

Na terminie rozprawy w dniu 7 czerwca 2016 roku powód nie stawił się, o terminie rozprawy powiadomiony prawidłowo. Stawił się pozwany, który uznał powództwo w całości. Wniósł o rozłożenie dochodzonej przez powoda należności na raty. (protokół z rozprawy – k. 66)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lutego 2012 roku pozwany zawarł z Canal + (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę na czas okres 18 miesięcy, tj. do 20 sierpnia 2013 roku, o numerze abonenta (...)01 na podstawie której (...) zobowiązał się do rozpowszechniania programów telewizyjnych i radiowych oraz dostarczania pozwanemu sprzętu umożliwiającego ich odkodowanie i odbiór, a pozwany zobowiązała się do terminowego uiszczania opłat abonamentowych, szczegółowo określonych w regulaminie umowy o abonament.

(bezsporne, nadto kserokopia umowy o abonament (...)01 z aneksem – k. 21, k. 22, potwierdzenie wykonania instalacji – k. 21v., regulamin umowy o abonament – k. 43 – 52v.)

W dniu 2 czerwca 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przejęła w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. Canal + (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W., wchodząc we wszelkie prawa i obowiązki wynikające z umów zawartych przez klientów ze spółką (...) + (...) Spółkę Akcyjną.

(bezsporne, oświadczenie – k. 44, uwierzytelniona kserokopia postanowienia Sądu Rejonowego dla M. St. Warszawy w W. z dnia 2 czerwca 2014 roku – k. 57)

W dniu 12 lipca 2015 roku powód wystawił notę księgową nr (...) na kwotę 1651,87 złotych tytułem kary umownej za niedotrzymanie przez pozwanego warunków promocji.

(nota obciążeniowa – k. 25)

W dniu 10 sierpnia 2015 roku powód wystawił notę księgową nr (...) na kwotę 100 złotych tytułem kary umownej za niedotrzymanie przez pozwanego terminu zwrotu sprzętu.

(nota obciążeniowa – k. 24)

W dniu 16 lipca 2015 roku powód wystawił pismo adresowane do pozwanego A. J., w którym wskazał, że umowa uległa rozwiązaniu w dniu 30 czerwca 2015 roku oraz, że pozwany zobowiązany jest do uiszczenia kwoty 2.233,38 złotych tytułem zaległych opłat w tym opłat abonamentowych, pod rygorem obciążenia go dodatkowo karą umowną w wysokości 300 złotych.

(kserokopia pisma z dnia 16 lipca 2015 roku – k. 26-27)

W dniu 10 sierpnia 2015 roku powód wystawił pismo adresowane do pozwanego, w którego treści wezwał A. J. do zapłaty kwoty 2.233,38 złotych w terminie do dnia 31 sierpnia 2015 roku pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego

(kserokopia wezwania – k. 29)

Pozwany obecnie przebywa na zwolnieniu lekarskim. Pozwany osiąga dochód z tytułu zatrudnienia w wysokości 2300 złotych Stara się o świadczenie rentowe. Posiada na wychowaniu dziecko w wieku 8 lat. Prowadzi gospodarstwo domowe z narzeczoną, która osiąga dochód w wysokości około 1700 złotych netto. Nadto posiada zobowiązania z tytułu zaciągniętego kredytu (zeznania pozwanego k. 66).

Powyższy, bezsporny stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niebudzących wątpliwości, powołanych dowodów, w postaci kserokopii dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie pozwany uznał roszczenie powoda.

Stosownie do art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa oznacza, iż strona pozwana uznała za zasadne samo roszczenie powoda jak i przyznała przytoczone przez niego okoliczności, w konsekwencji wyrażając zgodę na wydanie wyroku uwzględniającego powództwo. Sąd, co do zasady, jest związany uznaniem powództwa, zatem wydaje wyrok w zakresie uznania, bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Uznanie to jest jednakże poddawane kontroli Sądu.

W niniejszej sprawie pozwany zawarł z powodem umowę o świadczenie usług polegających na wykonywaniu na rzecz pozwanego usługi rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych oraz dostarczania przekazał pozwanemu w najem sprzęt umożliwiający ich odkodowanie i odbiór. Pozwany nie dokonywał płatności abonamentu określonego w umowie wobec czego powód rozwiązał z pozwanym umowę o świadczenie usług z dniem 30 czerwca 2015 roku i zażądał zapłaty kar umownych związanych z brakiem zwrotu sprzętu umożliwiającego odbiór telewizji oraz z tytułu rozwiązania umowy przed upływem terminu jej obowiązywania zgodnie z Regulaminem Świadczenia Usług i (...), stanowiącymi integralną część umowy podpisanej przez pozwanego.

W konsekwencji Sąd uznał za zasadne roszczenie powoda, co do kwoty 2974,51 złotych, na które składała się kwota 571,70 złotych zaległości z tytułu opłat za abonament, 90,94 złotych tytułem odsetek ustawowych od kwoty 571,70 złotych skapitalizowanych na datę wniesienia pozwu, kara umowna w wysokości 100 złotych z tytułu nie zwrócenia w określonym terminie sprzętu przekazanego pozwanemu, kwota 560 złotych tytułem odszkodowania z tytułu nieterminowego zwrotu sprzętu oraz kwota 1651,87 złotych tytułem odszkodowania za przedterminowe rozwiązanie umowy z winy pozwanego przed upływem okresu minimalnego.

Żądania co do odsetek od należności, w ocenie Sądu, zasługiwały na uwzględnienie w zakresie nie sprzeciwiającym się istocie rozłożenia należności na raty, tj. zasadne było naliczanie odsetek ustawowych od zasądzonego roszczenia od dnia 27 stycznia 2016 roku jednakże tylko do dnia zamknięcia rozprawy i wydania wyroku, gdyż uwzględnienie wniosku o rozłożenie świadczeń na raty oznacza wiążące ustalenie przez Sąd nowych terminów płatności świadczeń, a zatem od dnia wyrokowania do dat płatności poszczególnych rat ustawowe odsetki nie mogą być naliczane. W konsekwencji żądanie powoda co do zasądzenia odsetek ustawowych od dochodzonego roszczenia od dnia 8 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty należało oddalić o czym orzeczono w punkcie 3. wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 27 stycznia 2016 roku do daty wyrokowania w sprawie. Sąd oddalił roszczenie powoda co do zasądzenia odsetek ustawowych za dalszy okres.

Wobec wniosku pozwanego o rozłożenie dochodzonego pozwem świadczenia na raty, Sąd uznał, iż jest on zasadny. Stosownie do przepisu art. 320 k.p.c. możliwość taka istnieje w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Szczególnie uzasadnione przypadki to sytuacje, gdy ze względu na stan rodzinny i majątkowy pozwanego jednorazowa zapłata byłaby niemożliwa lub znacznie utrudniona bądź też naraziłaby zobowiązanego na niepowetowane szkody, jednocześnie jednak sytuacja majątkowa pozwanego umożliwia mu spłacenie należności w częściach. W rozpatrywanej

sprawie pozwany osiąga miesięczne dochody łącznie z żoną, w wysokości około 4.000 złotych. Kwota ta, w ocenie Sądu, w realiach umożliwiającą spłatę dochodzonego rozpatrywanym pozwem świadczenia w 8 miesięcznych ratach, bez nadmiernego obciążenia budżetu pozwanego. Jednocześnie okoliczność, iż pozwany wraz z żoną mają na utrzymaniu małoletnie dziecko, w ocenie Sądu stanowi o tym, że obciążenie pozwanego obowiązkiem całej dochodzonej kwoty jednorazowo, stanowiłoby ciężar nie do udźwignięcia, który skutkowałby znaczącym pogorszeniem się sytuacji finansowej, a w perspektywie – popadnięciem w jeszcze większe długi.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 sierpnia 2012 r. (V CZ 26/12, LEX nr 1231638), przepis art. 102 k.p.c. wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w rozpoznawanym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy wręcz niesprawiedliwe. Art. 102 k.p.c. znajduje zastosowanie „w wypadkach szczególnie uzasadnionych”, które nie zostały ustawowo zdefiniowane i są każdorazowo oceniane przez sąd orzekający na tle okoliczności konkretnej sprawy. Do okoliczności tych zalicza się m.in. sytuację majątkową i osobistą strony, powodującą, że obciążenie jej kosztami może pozostawać w kolizji z zasadami współżycia społecznego. Przy zastosowaniu art. 102 k.p.c. mogą być również brane pod uwagę okoliczności dotyczące charakteru sprawy (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r., II CZ 95/12, LEX nr 1232771, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2012 r., I UZ 86/12, LEX nr 1228427). W postanowieniu z dnia 26 września 2012 r. (II CZ 100/12, LEX nr 1232760) Sąd Najwyższy wskazał, iż ocena, czy w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony należy do swobodnej decyzji sądu ze względu na konieczność zapewnienia poczucia sprawiedliwości oraz realizacji zasady słuszności.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, iż zasadnym jest nieobciążanie pozwanego kosztami postępowania, mając na uwadze, jego trudną sytuację majątkową pozwanego i jego rodziny oraz okoliczność, iż nie kwestionował on powództwa.